

ganske rolig. Saa vidt jeg ved, er denne Laanesum mindre nu, end Udlandets Tilgodehavender har været adskillige Gange før. Maaske er Laanene optaget under andre Former, men det er jo ganske ligegyldigt, Penge er jo Penge, og om Udlandet under den ene eller den anden Form har overladt Landmandsbanken Pengemidler, kan være Staten ligegyldigt, hvis Staten skulde komme i den Situation at skulle betale dem.

Naar jeg derfor har fulgt denne Bevægelse gennem flere Aar, har jeg ikke næret nogen Frygt for, at Banken ikke skulde kunne klare sig, hverken i November i Fjor eller nu. Som jeg sagde i November i Fjor, nærer jeg ingen Tvivl om, at Banken havde Hjælpeskilder, som den kunde ty til, naar den ikke kunde faa tilstrækkelig Hjælp fra Nationalbanken, og det viste sig jo at slaa saa godt til, at den har klareret sig 6—8 Maaneder siden den Gang, og det vil ogsaa vise sig fremdeles. Hvis vi ikke giver Regeringen denne Bemyndigelse, findes der sikkert andre Udveje, og skulde disse Udveje endelig lukkes, saa ser jeg ikke, der kan være noget i Vejen for, at Regeringen sammenkalder Rigsdagen, hvis den maatte være hjemsendt, og foreslaar at optage det Statslaan, der i saa Fald maatte være nødvendigt. Saaledes har andre Regeringer maattet handle, og denne Regering kan dog formodentlig ikke forlange en Særstilling med Hensyn til særlig Tillid fra Rigsdagens Side.

Det ærede Medlem Hr. Zahle sluttede sine Bemærkninger med at sige, at det, han ønskede, var Kredittættelse og Rentelettelse, ikke mindst af Hensyn til Landbruget. Jeg formoder, det er et Ønske, vi alle deler, men jeg tror ganske vist ikke, man kan paastaa, at Vejen hertil just er at vedtage urimelige Byrder for Staten; det kan dog formentlig ikke føre til særlig Lettelse. Hvis man vilde indrette denne Bank fornuftigt i Overensstemmelse med Statens Interesser, kunde den faa en væsentlig Indflydelse paa Kreditspørgsmaalet og paa Rentspørgsmaalet, men i det Øjeblik det ærede Medlem Hr. Zahle faar sin Villie og denne Bank bliver overdraget et privatkapitalistisk Selskab, saa er den sidste Rest af Indflydelse for Staten paa Pengevæsenet ude af Hænderne paa os. Altsaa, Ønsker kan jo være gode nok, men fromme Ønsker, der ikke har noget med Virkeligheden at gøre, tillægger jeg ærlig talt ikke stor Betydning.

Jeg havde ventet, at det ærede Medlem i Dag vilde have fremsat en lignende Bemærkning som den, jeg ser den radikale

Presse excellere i, at Ministeriet Madsen-Mygdal slæber rundt i Ministeriet Stau-nings aflagte Slæber: vi søgte at gemme Landmandsbanken i et Tremandsudvalg, og nu søger Ministeriet Madsen-Mygdal at lade Tampen gaa videre til et andet Udvalg. Det glædede mig for saa vidt, at det ikke skulde have Udtryk ogsaa i Ordførertalen, men jeg vil dog overfor denne ikke ukendte radikale Opfattelse bemærke, at jeg ikke har søgt at skjule Landmandsbanksagen i et Udvalg. Jeg har, for øvrigt efter For-handling til forskellige Sider, i sin Tid anset det for nødvendigt efter den Overraskelse, som en i Begyndelsen af 1926 stedfunden Opgørelse bød os, af Hensyn til Statens Interesser at faa en virksom Kontrol med, hvorledes Landmandsbankens Forretninger udøves, og en virksom Undersøgelse af, paa hvilken Maade dette Underskud fremkom, meget betydeligere, end man oprindeligt havde regnet med. Denne Undersøgelse overlod jeg til 3 Mænd, som var fuldkom-men uden Interesse i det privatkapitalistiske Liv, 3 fuldkommen uafhængige Em-bedsmand, Embedsmænd, om hvem det vides, at de saa fuldkommen i hele deres Liv har holdt sig fjernt fra Medlemskab i privatkapitalistiske Aktieselskabers Bestyrelser og deslige, altsaa betydeligt bedre skikkede dertil, end den nuværende Rege-ring kan siges at være. Det var denne Undersøgelse, jeg fandt ønskelig, og vi har nu faaet at vide, at den er foregaaet, efter den højtærede Handelsministers Sigende, paa en saadan Maade, at der foreligger et særdeles udmærket Arbejde, og dette Ar-bejde skal ogsaa fortsættes efter den nu-værende Ministers Ønske. Der har altsaa saa langt fra været Tale om at skjule noget eller henskyde noget, saa det blev glemt; det var tværtimod for at holde Liv i Sagen, at jeg foranstaltede en indgaaende Kontrol og Undersøgelse ved den paagældende Lejlighed.

Jeg er naturligvis fuldkommen enig med den højtærede Handelsminister, naar han siger, at en endelig Ordning skal hvile paa en god Forberedelse, og det synes jeg heller ikke afkræftes af, hvad jeg har sagt tidligere, thi jeg har jo ikke det mindste imod, at der foretages en god Undersøgelse og Forberedelse af den endelige Ordning. Men der er et gammelt Ord, der siger, at naar du vil gøre gode Gerninger, saa gør dem i Stilhed. Mon ikke den højtærede Minister passende kunde gøre sin gode Undersøgelse, sin gode Forberedelse i Stilhed? Jeg tror ikke, den vilde lide derved. Dette med Brask og Bram at komme her og for-